

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. I. Quid sit accusatio, & quæ sit forma, sive quæ conditiones ad eam
requirantur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

LIBER QUINTUS
DECRETALIU.

TITVLVS I.

DE ACCUSATIONIBUS, INQUISITIONIBUS
ET DENUNTIATIONIBUS.

§. I.

Quid sit accusatio, & qua sit forma, siue qua conditiones ad eam requirantur?

Accusatio est alicujus criminis apud Iudicem competentem ad vindictam publicam legitime facta delatio. Est autem accusatio alia publica, quae scilicet tendit ad vindictam publicam criminis, ad poenam scilicet corporalem, vel pecuniariam, fisco publico applicandam, uti descriptio modò allata insinuat; alia est privata, quae fit ob privatam injuriam vindicandam, & ad poenam parti laesae applicandam. Ad utrumque spectato jure communi requiritur, primò ut fiat in Libello scripto (quamvis hodierna consuetudo sufficere paret, verbalem etiam accusationem, coram Notario, eam in scriptum redigentem factam.) Secundo requiritur ut exprimat^{ur} annus, & dies oblatis Libelli, no-

men Accusatoris, & aequali, necesse Judicis, species delicti, super quo accusatoris intentio fundatur, locus & tempus delicti commissi, siue mensis & annus, ut de competentia Judicis v. g. accusatoris &c. aut de incontinentia aliqua possit fieri postmodum exceptio. Tertio ut fiat subscriptio accusantis, qui se inscribat ad poenam talionis, siue civilem, si non probaverit accusatorem, & promittat, se illam prosecutionem usque ad finem, ad refrenandum iniquitatem accusatorum (quamvis hodierna consuetudine de jure civili, nulli amplius inscriptio locum habeat, cum in illo foro non tam per viam accusationis, quam inquisitionis plerumque procedatur, vel per simplicem querelam, ubi nec scriptura, nec inscriptio necessaria est, ad Judicem puniendam criminis deferantur) & in jure Canonico ad hoc locum habet, si per viam accusationis procedatur, c. Super his 16. & c. Quibus 24. h. t. n. si etiam de hoc jure oblationem v. g. materiae, aut ex alio capite,

capite, de quibus *Glossa in cit. cap. super his V. oportet*, aut quod per modum simplicis querelæ procedatur, nulla sit necessaria inscriptio.

§. II.

Quinam ad accusandum admittantur, & qui ab eo repellantur?

Generaliter loquendo non tantum ad suam, suorumque injuriam prosequendam, quilibet accusare potest, sed etiam ad vindictam publicam, nisi specialiter & expresse reperitur jure prohibiti, qualiter prohibentur primò Clerici accusare criminaliter ad vindictam publicam Laicos, non tantum ob irregularitatis periculum, si poenâ sanguinis afficiatur accusatus, sed quod reverentia statûs etiam exigit, his odiosis litigiis, & minis laudabilibus accusationibus se non immiscere; Si tamen accusando suam, suorumque, vel Ecclesiæ suæ injuriam prosequatur, nullum periculum subit irregularitatis incurrendæ, etiam si accusatus poenâ sanguinis afficeretur, modò contra protestetur talis accusans Clericus, quod hic & nunc non velit agere ad vindictam publicam, sed ad suam tantum, aut suorum, aut suæ Ecclesiæ interesse.

Secundò prohibentur Laici de crimine ad vindictam publicam accusare Clericos *c. Cum §. 10. h. t.* tum propter reverentiam, quæ a Laicis debetur Clericis, tum quod sæpius præsumi possit, ex odio, quo Laici in Clericos feruntur, provenire talis accusatio. Tertio prohibentur ob defectum ætatis, pupilli v. g. quartò ob sexus verecundiam, & fra-

Compend. Pirhing.

gilitatem, femine. Quintò infames & criminosi, juris quidem infamiâ infames ab utroque jure repelluntur, facti tamen infamiâ infames, saltem de jure Canonico. Sextò repelli etiam potest ab accusando excommunicatus majore excommunicatione. Septimò Liberti contra parentes ad accusandum non admittuntur, uti & liberti contra suos patronos, ob reverentiam scilicet, quæ his ab illis debetur. Octavò non admittuntur contra Christianos ad accusandum pagani & Gentiles, nec hæretici contra Catholicos, nec pauperes (nisi honestæ vitæ hic sit) nec accusati criminaliter, ad reaccusandum suum accusatorem, pendente accusatione; uti & plures alij, de quibus tamen sæpe conceditur, quod in criminibus exceptis lætæ, v. g. Majestatis, Simoniz &c. aut si suam, suorumque injuriam prosequantur, ad accusandum admitti possint & debeant.

§. III.

Qua ratione repellatur quis ab accusando ob inimicitiam.

Inimicitia, quam quis habet cum altero, si gravis est, ab accusando ordinariè repellit, (eò quod talis potius vindictæ causâ, quàm justitiæ zelo ad accusandum moveri videatur) non tantum eum, qui talem inimicitiam gerit, sed etiam ei cohabitantes, familiares, sæpius cum talibus inimicis conversantes, qui pro inimico testimonium tulerunt, ob affectionem scilicet nimiam, quam præsumuntur ad invicem habere, & hinc non tantum ab accusando repelluntur,

Xxx

sed